

saaledes, at det forlængede de paagældende Arrestanters Frihedsberøvelse. Det er mine Grunde, og jeg haaber, at de i nogen Grad maatte kunne berolige det ærede Medlem.

Harald Jensen: Jeg skal kun sige til den højtærede Minister, at jeg ikke altid vil være for, at Straffen skal eftergives eller formildes, det er ikke absolut givet, men jeg er absolut for, at første Gang skal man, hvis det er gør ligt, søge at holde vedkommende udenfor Lovens Arm. Det er jo en Kendsgerning, at dette, at en Mand eller Kvinde bliver straffet, gør dem ikke til bedre Mennesker. Tværtimod er det meget ofte Tilfældet, at det Selskab, de komme i, virker som en Spore paa dem til at gaa videre paa den Vej, medens man ofte kan holde dem borte herfra ved at lade dem slippe for Straffen første Gang. Jeg kender saa inderlig godt dette Forhold fra Fattigvæsenet, som jeg har beskæftiget mig meget med. Lykkes det at holde Folk ude fra Fattigvæsenet første Gang, selv om det koster noget, saa kan man holde dem borte derfra for bestandig, men hvis de først ere komne paa Fattigvæsenet, saa fortsætte de fremdeles. Derfor ser jeg saaledes paa Cirkulæret af 1902, og jeg ved bestemt, at det har gjort Nytte i den Henseende, nemlig at det har holdt Folk borte fra fremtidig at blive straffede. Derfor synes jeg ikke om, at Indstillingsretten til Benaadning blev lagt tilbage i Dommernes Hænder. Det forekommer mig . . .

Formanden: Dette Tema ligger dog saa langt borte fra Sagen, at jeg maa ønske, at det ikke uddybes videre.

Harald Jensen: Med Hensyn til selve Sagen udtalte den højtærede Minister, at han erkendte, at han i Folketinget havde staaet paa det principielle Standpunkt, der er udtrykt i Folketingets Vedtagelse sidst den 17. November 1905, men at dette Forslag var et Kompromisforslag, som han var gaaet med til, fordi det indeholdt saa store og betydningsfulde Fremskridt. Jeg indrømmer, at der i Loven kan findes Forhold, som man kan betegne med dette Navn, men jeg tror rigtignok, at efter den Maade, hvorpaa man her, om jeg saa maa sige, har voldtaget Grundloven og bøjet Principperne, saa ere de Fremskridt for dyrekøbte. Det gælder her som alle Vegne at være nogenlunde retliniet og gaa nogenlunde frem efter de Idealers, man har, og

ikke bøje alt for meget om paa Sideveje. Det er rigtigt nok, at vi maaske en anden Gang kunne faa ændret de Skader, der ere skete. Det er muligt, at man en Gang kan faa revideret denne Lov. Men jeg skulde tage meget fejl, om det ikke gaar saaledes, at naar den først er traadt i Kraft og har levet sig ind og er bleven underbygget af Traditionen, vil det være meget vanskeligt at faa en saadan Lov forandret. Det havde været nok saa sundt, om man havde ventet nogle Aar. Med det Fremskridt, der er i det politiske Liv i Danmark i Retning af Frisind, er det utvivlsomt, at om faa eller flere Aar — mange vilde det i alt Fald ikke have været —, vilde man have været i Stand til at gennemføre en Lov, som havde været i Overensstemmelse med den højtærede Ministers Idealers og ogsaa med mine.

Justitsministeren (Svend Høgsbro): Jeg maa selvfølgelig bestemt protestere imod, at der i Lovforslaget, som det her foreligger, skulde ligge en Voldtægt mod Grundlovens Bestemmelser, særlig dens Løfteparagraffer. Jeg tror — for at blive ved det Billede, det ærede Medlem brugte — ikke, at man kan sige, at dette Lovforslag gaar ind paa Sideveje; om end man ganske vist kan sige, at det standser, inden det har naaet Enden af den Vej, som ogsaa jeg havde ønsket at faa tilbagelagt fuldt ud.

Angaaende Cirkulæret af 19. August 1902 vil jeg endnu kun sige, at det ærede Medlem befinder sig i en Misforstaaelse, naar han tror, at det kun kom til Anvendelse paa Personer, der straffedes første Gang, nej, det kom til Anvendelse paa dem, der første Gang straffedes med Strafarbejde, men der har blandt dem været Folk, der have været straffede indtil 36 Gange i Forvejen med andre Straffe. Det ærede Medlem maa saa heller ikke glemme, at siden denne Skrivelse udstedtes i 1902, have vi faaet den Lov, som han haanligt kaldte Prygleloven, og som han tror kun har gjort os Skam, men som efter min Mening har gjort særdeles meget godt, og som jo bl. a. indeholder Bestemmelserne om betinget Domfældelse. Netop ved disse Bestemmelser overflødiggøres i høj Grad en Foranstaltning som den, dette Cirkulære gik ud paa, idet det lægges i Dommernes Haand betinget at domfælde den, der første Gang forser sig.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.